

Kádár János elvtárs fogadta a szovjet nagykövetség ideiglenes ügyvivőjét

Kádár János, a magyar forradalmi munkás-paraszt kormány elnöke, a Magyar Szocialista Munkáspárt Központi Bizottságának első titkára szerdán fogadta Ny. R. Selehet, a Szovjetunió budapesti nagykövetségének ideiglenes ügyvivőjét. Ny. R. Selehet átadta Kádár Jánosnak a Szovjetunió kormányának

és az SZKP Központi Bizottságának ajándékát, a magyar párt- és kormányküldöttség ez év júliusi, szovjetunióbeli látogatásáról készült filmet. Jelen volt Nemes Dezső, az MSZMP Politikai Bizottságának tagja, a Központi Bizottság titkára is. Kádár János köszönetet mondott az ajándékért.

Ünnepség az athéni magyar követségen

A MALÉV budapesti-athéni járatának megnyitása alkalmából Házi Vencel, hazánk athéni nagykövete fogadást adott Rónai Rudolf közlekedés- és postaügyi miniszterhelyettes vezetésével Athénbe érkezett magyar küldöttség tiszteletére. A fogadáson megjelent a miniszterelnökség, a külügyminisztérium és a Közlekedésügyi Minisztérium több vezető munkatársa.

Részvétlenség, vagy rossz munkamódszer?

A mikor Kazinczy megalapította, hogy »szabad emberek közt zsinatban a tanácskozások«, lényegében igazat mondott. Nyilvánvaló, hogy nem szósznerinti zajongásra, lármára, demagóg kupaktanácskozásra gondolt, hanem az alkotó, önálló vélemények szabad, senki által nem korlátozott, olykor — ha a szükség úgy kívánja — a szenvedélyességig is elmenő nyilváníttására. Csakis úgy képzelhető el a fejlődés irányába ható, az életproblémák megoldását ténylegesen segítő határozat, ha a vita során megelőzi azt a különféle nézetek cseréje, a munka, a gyakorlat folyamatában szerzett tapasztalatok nyilvánosságra hozatala. József Attila is a »hozzáért, dolgozó nép okos gyülekezeteiről« álmodott, mert úgy látta, hogy a munkásoktól győzelme, hatalomra jutása után is itt kell »hányni-vetni meg száz bajunk«.

Nos, a szegedi kommunista párttaggyűléseken szerzett észrevételek, impressziók alapján kétségtelül megállapítható, hogy még napjainkban, vagyis a fejszabados után 18 évvel sem mindenütt eléggé élénkek és eredményesek a politikai tanácskozások. Igaz, sokkal több a jó tapasztalat, mint a rossz. Külös Sándor, a sütőipari vállalat pártvezetőjének titkára elégedett üzemében a párttaggyűlések aktivitásával: a kommunisták csaknem teljes létszámmal megjelennek és hallgatják is a szavukat. Általában népesek és pártszervi keretek között zajlanak le a taggyűlések a szalámigyárban és a postaigazgatóságon. Szépen fejlődik a pártélet a DÁV-nál és még jó néhány helyen. Néhol azonban részvétlenségről, passzivitásról panaszok ködnak a vezetők, mert szeretnék, ha náluk is frissebb, pezsgőbb lenne a pártélet.

Az okok és okozatok láncolatában nem különösebben nehéz észrevenni a kiindulási pontot. Amikor a falemezgyár igazgatója szóvá teszi, hogy az üzemben formálisak a taggyűlések, mert a beszámolókat innen-onnan összekapkodottak és nem vizsgálják, értékelik a sajátos helyi problémákat, nyilvánvalóan a »betegség« elenszerűt is ismeri. Vagy amikor a szörme- és bőrüzem vezetője észrevette, hogy a kommunisták elégtelen tájékoztatása miatt a párttaggyűlések úgyszólván vita nélkül érnek véget és a kritikátlanosság jellemző rájuk, azt is tudta, mit kell tenni — legalábbis részben — e fogyatékok megszüntetésére.

Mert nem kétséges, hogy mindkét esetben a pártvezetőség munkájának tartalmasabbá tételére lenne szükség. Egyik helyen az újságból kinyírta és az adott helyen senkit személyesen nem érintő megállapítások helyett konkrét helyi példákat, problémákat kellene felvetni a vezetőség beszámolójában. A szörmeárugyárban viszont — mivel a helyi tapasztalatok szerint a nem megfelelő tájékoztatás lehet a bajok egyik gyökere — a párttagokat kellene sürögösen megismertetni a friss politikai eseményekkel, a párthatározatokkal, a gazdasági intézkedésekkel, a különféle termelési mutatókkal és tervekkel. Csakis mindezek birtokában várható el az ottani elvtársaktól, hogy az értekezleteken szívesen, a kérdések iránti érdeklődéssel áthatva vegyenek részt és felelősségük teljes tudatában tegyék meg észrevételeiket, javaslatukat.

Mint a fentiekben láthatjuk, a pártélet felélesztésének elengedhetetlen feltétele a pártvezetőség munkamódszerének megváltoztatása. Balassi Sándornak, a Kenderfontúri Szövetkezeti Vállalat pártbizottsága titkárnak igaz van, hogy az erre irányuló tevékenységnek az üzemi párt-végrehajtóbizottsági üléseken kell elkezdődnie. Elfogadhatatlan az a helyzet, hogy olykor valóságos rohammunkával készülnek a végrehajtó bizottság elé kerülő jelentések, s ezek szinte hasznavehetetlenek. Vita alig, vagy egyáltalán nem alakul ki fölöttük, legfeljebb üres szalmacséplés, és a végén mégis elfogadják, megszavazzák. Ennek az oka is eléggé ismeretes. Amikor felületes jelentést készít az üzemben valamely végrehajtó bizottsági tag a saját munkaterületéről, megesk, hogy a másik azért fogadja el kritikátlanul, mert re-kompenzációs alapon legközelebb ő is számít rá, hogy az általa készített jelentést szintén nem veszik bonckés alá. Ez az a bizonyos kéz kezét mos oportunisták politikája: te ne bírálj engem, s akkor én sem bírállak téged. Ilyen légkörben azután szinte kárba veszik azoknak az üzemi végrehajtó bizottsági tagoknak a lelkiismeretes munkáját, akik pedig jóval többet vállalnak magukra a feladatokból, mint amennyi rájuk esik.

Bölcs mondás az, hogy a fejtől búzlik a hal. Mit mondjon a párttitkár, amikor például a nőfelelős — akinek már évek óta ez a funkciója — azt közli vele, hogy nem tudja, mi a teendője. Néhányszor megmagyarázza neki, de ha akkor sem érti, hogy mit kell csinálnia, könyörtelenül csikorogni kezd az egész politikai apparátus szerkezetén. A párttitkár nem végezheti el a pártvezetőség egészének a feladatát, mert egyrészt erre képtelen lenne, másrészt az ilyesmi előbb-utóbb szubjektív

tívtáshoz, túlkapaszkodás, vagyis a kollektív vezetés elvének megsértéséhez vezetne. Mivel az ötvenes évek elején erre — sajnos — volt elég példa, megtanulhattuk, hogy a pártéletben járhatatlan az egyszemélyi vezetés útja.

Valamennyi kommunista helyesli, hogy a taggyűlések beszámolóit ma már nem egyedül a párttitkár, hanem a vezetőség egésze készíti el. Csakis így lehet az adott üzem, vagy intézmény viszonyainak megfelelő, alapos, sokoldalú és minden lényeges kérdést fellelő. Az ilyen beszámoló kizárja a taggyűlések részvétlenségét, a kommunisták visszahúzódását, hiszen ami a jó vezetőségi beszámolóban elhangzik, az konkrét-ságánál, problémáismereténél fogva valósággal kényszeríti őket a vitára, a nyílt állásfoglalásra. Ebből az is következik, hogy ahol csend és közömbösség uralkodik a taggyűléseken, ott sem a kommunisták tömegeiben van a hiba, hanem a vezetőkben.

Érthető ezek után az a követelmény, hogy a vezető pártszervek hozzáértő elvtársakból, népszerű és tekintélyes kommunistákból tevődjenek össze. Szegeden jelenlegesen javult a műszakiak aránya a pártvezetőségekben, de azért itt sem mind arany, ami fénylik. Egyes helyeken ugyanis fejtegetés állították a dolgot, és így állt elő, hogy némelyek nem azért vezetőségi tagok, mert műszakiak, hanem azért műszakiak, mert vezetőségi tagok. Az ilyen elvtársak egyike-másika azután húzódozik a pártmunkától, arra való hivatkozással, hogy rengeteg a szakmai elfoglaltsága. Ebben az esetben a párttitkár és a munkát felelősséggel végző néhány vezetőségi tag hiába tőri magát a pártélet megéleveníteséért, ha megszakadnak sem képesek eredményt felmutatni.

Taggyűlések rendkívül alkalmasak arra, hogy a pártvezetőség tevékenységét is ellenőrizzék, rámutassanak a fogyatékos-ságokra és azok megszüntetése érdekében megfelelő határozatot hozzanak. Ez azonban csak úgy lehetséges, ha a kommunisták megértik ennek fontosságát és bátran felszólalnak, vitatkoznak. A dolgok kölcsönösen visszahatnak egymásra. A pártvezetőség jó munkájától függ a taggyűlés és az egész pártmunka hatékonysága, viszont a kommunisták aktivitása nélkül elképzelhetetlen a vezetőség esetleges hibáinak kijavítása. Valahol el kell kezdeni haladéktalanul, mert különben örökös meddő körforgás szemlélteti lehetnének.

F. NAGY ISTVÁN

Kötik a jövő évi kenyérgabona-értékesítési szerződéseket

A Malomipari és Terményforgalmi Vállalat szakemberei is megkezdtek a 1964. évi gabonaértékesítésre vonatkozó tárgyalásaikat a szövetkezeti gazdaságok vezetőivel. Gyakorlatilag az ország egész területén hozzáfogtak a jövő évi terményértékesítési szerződések előkészítéséhez, illetve megkötéséhez.

Az 1964. évi termésű kenyérgabonára köthető terményértékesítési szerződések lehetővé teszik, hogy a szerződő szövetkezeti gazdaságok igazolt terméscsökkenés esetén, minden kötbérkövetkezmény nélkül 10 százalékkal kevesebbet adjanak át a lekötött mennyiség-nél. A vállalatot ugyanakkor arra kötelezi a szerződés, hogyha a gazdaság termés-eredményei a tervezettnél kedvezőbben alakulnak, a lekötött mennyiségnél 20 százalékkal többet vegyen át változatlan, vagyis a szabad-felvásárlási árnál mázsánként 10 forinttal magasabb szerződéses áron.

A munkás- és parasztfiatalok továbbtanulásának segítése

Együttes ülést tartott az SZMT elnöksége a tudományegyetem és a főiskola szakszervezeti bizottságaival

Tegnap, szerdán délelőtt az SZMT elnöksége együttes ülést tartott a Szegedi József Attila Tudományegyetem és a Szegedi Tanárképző Főiskola szakszervezeti bizottságaival az egyetem Dugonics téri központi épületében. Az ülésen azt az intézkedési tervet vitatták meg, amelyet az SZMT elnöksége és a tudományegyetem szakszervezeti bizottsága készítet a fizikai munkások gyerekeinek egyetemi és főiskolai továbbtanulását segítő szakszervezeti tennivalókról.

A középiskolák feladatai

Az intézkedési terv és az együttes ülés vitája abból indult ki, hogy a származási kategóriák eltörlése után is változatlanul fontos feladat a fizikai munkások, a termelésben dolgozók gyerekeinek fokozott támogatása az egyetemeken és a főiskolákon. Magától értetődik azonban, hogy a középiskoláknak is vannak ilyen természetű feladataik, hiszen az ő munkájuk készíti elő a fiatalokat a továbbtanulásra. A középiskolák egyre jobban fejlődő munkájának egyik szép eredménye, hogy az értelmiségiek és a fizikai munkások gyerekei között a különbség a nagyvárosokban — Szegeden is — lassanként eltűnik. A kisebb városok iskoláiban viszont még vannak ilyen különbségek.

Ezokozni kell a propagandamunkát a középiskolákban a továbbtanulás érdekében, elsősorban a fizikai dolgozók és gyerekeik között. Nem erőltetésről, kényszerítésről, értelmetlen rábeszélésről van itt szó, hanem arról, hogy a jelentkezők az egyetemre, főiskolákra, ezután sem lehet a véletlenre bízni.

A már termelőmunkát végző és továbbtanulni szándékozó fiatalok számára az üzemi bizottságok nyújtsanak széles körű tájékoztatást a továbbtanulási lehetőségekről. A pedagógusok szakszervezete pedig készítse el ezeknek a fiataloknak a nyilvántartását, városok-ként hívja össze őket tanácskozássra, beszélgetésre, ismeresse meg velük az új felvételi rendszert és hallgassa meg, milyen támogatásra van szükségük a felkészülésben.

Az új felvételi rendszer

Az együttes ülés nyomatékosan hangsúlyozta, hogy az új egyetemi és főiskolai felvételi rendszer a korábbinál lényegesen igazságosabb, reálisabb. Bevezetése előtt olyan aggályok is elhangzottak, hogy a származási kategóriák eltörlése a fizikai dolgozók gyerekeinek hátrébe szorítását eredményezi majd. A tapasztalatok azonban egészen mást mutatnak. Az új elsőévesek között a tudományegyetemen közel 50, a főiskolán pedig még ennél is több százalék ténylegesen fizikai munkát végző szülők gyermeke.

Mindemellett a felvételi rendszert néhány ponton javítani, módosítani kell. A jelenlegi rendszer szerint a felvételeknél túlságosan

nagy jelentősége van a középiskolákban szerzett érdemjegyeknek. Ez nem veszi figyelembe a tanulók fejlődését. Annak, hogy egy tanuló milyen jegyet szerzett a középiskola első osztályában egy tantárgyból, nem lehet szerepe az egyetemi felvételnél. Hiba az is, hogy a rendelkezések szerint az egyetemi, főiskolai szakszervezeti bizottságok képviselői jelenleg nem tagjai a felvételi bizottságoknak.

Felvetették a tanácskozáson, hogy a középiskolák tanulóiról adott jellemzések gyakran felületesek, nem reálisak és nemegyszer eltorzítottak állnak meg a bizonyítványok adataival is. A középiskoláknak magától értetődően mindent meg kell tenniük azért, hogy minél felkészültebb fiatalokat küldjenek az egyetemre és a főiskolákra. Ezt azonban nem a jellemzésekben kell megmutatni, hanem az oktatási és a nevelési munka tényleges eredményeiben. Nem szabad kedvezőbb, jobb, szebb képet rajzolniuk a tanulókról, mint amilyenek a valóságban.

Ösztöndíjak, szociális juttatások

Az ösztöndíjak odaítélésével kapcsolatban felhívta a tanácskozás az ipari szakszervezetek megyei bizottságait, hogy vizsgálják felül az üzemek által adományozott ösztöndíjak odaítélésének felhasználását és gyűjtsék össze az ösztöndíjasokkal való foglalkozás tapasztalatait. El kell érni, hogy a társadalmi ösztöndíjak, céljuknak és rendeltetésüknek megfelelően, valóban a kis jövedelmű munkáscsaládok tanítási gondjait enyhítsék.

A szociális juttatások tekintetében az idén új rendszer érvényesül. Ennek tapasztalatairól még korai lenne beszámolni. A diákszállók férőhelyeinek elosztásánál azonban már megmutatkoztak ennek az új rendszernek az előnyei. A helyek odaítélésénél teljes mértékben a rászorultságot vették figyelembe, s ez a korábbiaknál lényegesen igazságosabb megoldáshoz vezetett.

A kollégiumi férőhelyek száma azonban igen kevés. A József Attila Tudományegyetemen a hallgatóknak csak mintegy 40 százalékát tudták felvenni a kollégiumokba, amelyek még így is túlszűfoltak. A hallgatók jelentős része ezért kénytelen albérletben lakni. Az együttes ülés javasolta a szakmunkás bizottságoknak, hogy vizsgálja felül az albérletben lakó egyetemi és főiskolai hallgatók helyzetét.

Tanulmányi munka

A tanulmányi munkában a követelményekben, az elbírálásban magától értetődőleg nem lehet különbség a fizikai munkások gyerekei és a többi hallgató között. Az esetleg nehézségekkel küzdő diákok számára azonban az egyetem konzultációk és egyéni foglalkozások szervezésével nyújtson messzemenő segítséget.

Az idei tanévben javítani kell a társadalmi ösztöndíjak munkájának ellenőrzését. A rendszeresség és szervezettség szempontjából fontos feladatai vannak ezzel kapcsolatban az egyetemeknek, a főiskoláknak, a szakszervezeteknek és az ösztöndíjat adományozó üzemeknek, intézményeknek egyaránt.

Az együttes ülés felszólalói végetül hangsúlyozták: a természetben közvetlenül dolgozó munkásszülők gyerekei családi környezetüktől egyelőre még nem kaphatják meg a tanuláshoz szükséges segítséget. Ezért minden illetékes szerv és intézmény feladata, hogy erejéhez mérten hozzájáruljon ezeknek az egyetemi, főiskolai hallgatóknak rendszeres társadalmi támogatásához.

Szovjet segítség Szkopije újjáépítéséhez

A Szovjetunió — mint ezt jelentettük — házgyárat ajándékoz Jugoszláviának, hogy segítse a földrendes sújtotta Szkopije újjáépítését. Képünkön: a panelházgyár modellje.

